C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-486/2025 Judecătoria Bălți, sediul Central
1-24118553-03-1r-04062025 Judecător: Alexandru Roșca

D E C I Z I E
În numele Legii

30 octombrie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ecaterina Arseni

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, recursul inculpatului Șveț Oleg declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Șveț Oleg *****, a.n. *****, ne căsătorit, studii medii, ne angajat în câmpul muncii, ne supus serviciului militar, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:
- prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 19.04.2022 în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 134 ore;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364[1] Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *18.10.2024-14.05.2025*;
În instanța de recurs: *04.06.2025 - 30.10.2025*.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025, Șveț Oleg a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264[1] alin. (5) Cod penal, în baza acestei Legi, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei închisorii stabilite lui Șveț Oleg, urmează a fi calculat din data reținerii acestuia.

Până la intrarea sentinței în vigoare în privința lui Șveț Oleg a fost aplică măsura preventivă – arestul preventiv, cu anunțarea în căutare.

S-a încasat de la inculpatul Șveț Oleg în beneficiul statului cheltuieli judiciare în sumă de 306 (trei sute șase) lei.

De asemenea a fost soluționată soarta corpurilor delicte.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Șveț Oleg nedeținând permis de conducere, conștientizând caracterul social periculos al faptei şi consecințele care pot surveni, în loc nestabilit a consumat băuturi alcoolice și acționând intenționat, încălcând prevederile art. 14 din Regulamentul circulației rutiere, care indică că, ”conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul dacă a consumat băuturi alcoolice, droguri sau alte substanțe contraindicate conducerii, ce se află sub influența preparatelor medicamentoase care conduc la reducerea reacției”, a urcat la volanul automobilul de Mercedes A 150” cu n/î *****, contrar prevederilor art.10 pct.2 a Regulamentului de Circulație Rutieră care stipulează ”persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede...permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus” unde deplasându-se pe str. Ștefan cel Mare 8/1, la orele 01:20, a fost stopat de către angajații de poliție a IP Bălți, pentru verificare.

În cadrul discuției cu cet. Șveț Oleg, ultimul a fost suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, deoarece prezenta semne vizibile de stare de ebrietate alcoolică: dereglări de articulație, reacție încetinită, din cavitatea bucală se simțea miros de alcool și în legătură cu ce i-a fost propus de a fi supus testării alcoolscopice, de petrece examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei şi de a recolta probele biologice, în cadrul acestui examen medical, fiind deacord cu procedura în cauză, cet. Șveț Oleg ***** a fost supus testării alcoolscopice. Ca rezultat s-a stabilit că în aerul expirat de către ultimul se conține vapori de alcool în cantitate de 0,93 mg/l.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Șveț Oleg întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentrație de alcool în sânge ce depășește 0,7 g/l sau de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l, acțiune săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.*

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs inculpatul Șveț Oleg, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței contestate în latura pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri privind stabilirea în privința sa a pedepsei sub formă de amendă sau prin prisma art. 90 Cod penal, cu suspendarea executării pedepsei stabilite.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de fond nu a reținut în deplină măsură prevederile art. 75 Cod penal, care stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsa echitabilă în limitele fixate în partea speciala a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a prezentului Cod.

Astfel, se relevă că instanța urma să efectueze o analiză amplă a personalității infractorului în perioada premergătoare săvârșirii infracțiunii și după săvârșirea acesteia. Or, anterior când a comis fapta infracțională, nu împlinise vârsta de 21 ani, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată, a executat-o. La moment, conștientizează că a greșit și nu vreau, fiind atât de tânăr - 23 ani să nimerească în lumea criminală, din care motive solicită instanței superioare să ia în considerație acest fapt și să-i aplice o pedeapsa non privativă de libertate.

Distinct, indică că la stabilirea pedepsei instanța a luat în considerație că anterior a fost judecat, însă această circumstanță nu putea fi luată în considerație la stabilirea pedepsei, deoarece nu a fost invocată în rechizitoriu.

Prin urmare, ținând cont de prezența circumstanțelor atenuante descrise anterior, care în cumul formează circumstanță excepțională, recurentul solicită ca în privința sa să fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă, iar dacă instanța va considera că este prea blândă să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal consideră necesar de a admite recursul inculpatului Șveț Oleg, cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025, în latura pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: *rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului*.

În acest sens, Colegiul notează că rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța de grad inferior la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează are un rol preventiv şi unul reparator.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată admiterea erorilor de drept de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului şi care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri nemotivate.

În fortificarea acestei soluții Colegiul reține că, prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin.(3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art.364[1] alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Șveț Oleg a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Șveț Oleg în baza dispozițiilor art. 264[1] alin. (5) Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că inculpatul Șveț Oleg este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că în privința sa urmează a fi stabilită o pedeapsă

mai blândă, sub formă de amendă sau una non privativă de libertate, prin prima art. 90 Cod penal.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în latura individualizării pedepsei.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Șveț Oleg conform art. 264^1 alin. (5) Cod penal - *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentrație de alcool în sânge ce depășește 0,7 g/l sau de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l, acțiune săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.*

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal conchide că potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ţine cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrşite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de

judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvîrşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci cînd gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Colegiul penal notează că, prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii.

Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La fel, pedeapsa penală este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum și de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Sub imperiul normelor enunțate se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Pedeapsa inechitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare, cauzând noi suferințe, corespunzător, neatingând scopul de corectare și reeducare, ci de generare a mobilurilor negative.

Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

Astfel, la aplicarea pedepsei se ia în considerație, în mod prioritar, personalitatea infractorului, caracteristica deplină a personalității acestuia făcută în baza tuturor însușirilor fizice și psihice ale acestuia, particularități care s-au manifestat nu numai prin fapta comisă, dar și în timpul vieții și activității infractorului în alte condiții.

La fel, instanța de recurs reține că un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea inculpatului.

În acest sens Colegiul penal constată că, instanța de fond la individualizarea pedepsei inculpatului a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, însă instanța nu a dat deplină eficiență criteriilor de individualizare a modalității de executare a pedepsei prevăzute la art. 90 Cod penal.

În fortificarea acestei poziții instanța de recurs notează că, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii pedepsei cu închisoarea, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probațiune stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art.90 Cod penal privind aplicabilitatea normei date constă în concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

În formarea acestei convingeri instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege. Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze

hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

La fel, Colegiul ține cont și de jurisprudența CEDO, potrivit căreia: „...soluția cea mai potrivită pentru problema supra-aglomerării ar fi reducerea numărului de deținuți prin utilizarea mai fregventă a măsurilor punitive non-privative de libertate și minimizarea recurgerii la detenția preventivă" *(cauza Varga și alții vs Ungaria, cererile nr. 1409/12, 45135/12, 73712/12, 34001/13, 44055/13 și 64586/13 din 10.03.2015),* precum și de Recomandările Comitetului de Miniștri ONU nr. R (99) 22 și Rec (2006) 13, care invită statele să încurajeze procurorii și judecătorii de a folosi cît mai mult posibil alternativele la detenție.

În Rezoluția Consiliului Europei nr. 65/1 şi în Recomandarea Consiliului Europei nr. (99)/22 s-a invocat „principiul proporționalității", textele evocate consacrând ideea potrivit căreia sancțiunea cu închisoarea constituie ultimul resort din punct de vedere al corecției penale.

Totodată, Consiliul Europei impune stabilirea „unui set corespunzător de sancțiuni şi măsuri comunitare, posibil gradate în funcție de severitate; procurorii şi judecătorii trebuie determinați să le folosească cât mai mult posibil".

Astfel, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Or, conform Regulii nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniştri),* natura şi durata sancțiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delicvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, decât să se țină seama de situația personală.

În acest context Colegiul penal, contrar celor stabilite de prima instanță, reține că inculpatul și-a recunoscut integral vina, deși anterior a fost condamnat o singură dată pentru comiterea unei infracțiunii similare, fiind-i stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, a executat-o integral, iar potrivit dispozițiilor art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, se consideră ca fiind o persoană fără antecedente penale.

Tot aici, reprezintă relevanță și Recomandarea Comitetului de Miniștri ai statelor membre referitoare la consistența la aplicarea pedepselor R(92)714 stabilește că, „condamnările anterioare nu trebuie să fie folosite automat împotriva inculpatului".

Implicit, Colegiul penal conchide că, prima instanță în mod neîntemeiat a reținut în sarcina inculpatului Șveț Oleg prezența circumstanței agravante prevăzute la art. 77 lit. a) și j) Cod penal, săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară sau pentru

alte fapte care au relevanţă pentru cauză; săvîrşirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, or, la stabilirea pedepsei, instanțele judecătorești pot recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe care au fost stabilite de organele de urmărire penală, au fost indicate în rechizitoriu (art. 296 alin. (2) CPP) şi numai dacă au fost susținute de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare.

Mai mult ca atât, Colegiul penal menționează că în privința lui Șveț Oleg nici nu poate fi reținută circumstanța agravantă prevăzută la art. 77 lit. j) Cod penal, săvîrşirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, deoarece acesta reprezintă un semn calificativ al laturii obiective ale infracțiunii prevăzută la art. 264[1] Cod penal.

Drept urmare Colegiul penal, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei, a personalității inculpatei Șveț Oleg, urmărind în acest sens comportamentul acestuia în viața socială, precum și luând în considerare politica penală a statelor europene ce derivă din recomandările Comitetului de Miniștri ai Consiliului Europei, potrivit căreia instanțele de judecată ar trebui să recurgă mai des la pedepse alternative detențiunii când este cazul, instanța de recurs apreciază că nu este rațional ca Șveț Oleg să execute real pedeapsa sub formă de închisoare stabilită prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025, considerând că inculpatul merită o șansă de a demonstra că corectarea sa este posibilă cu aplicarea unei pedepse cu închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Colegiul penal apreciază că o astfel de soluție va oferi o mai bună protecție intereselor societății şi va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului şi a plasării acestuia în mediul penitenciar.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază că în prezenta cauză personalitatea inculpatului prezintă garanțiile unei conduite ce permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență și de a acorda acestuia posibilitatea de a păși pe calea corectării şi reeducării și de a trage concluziile necesare și de a demonstra că infracțiunea comisă este un incident în viața sa. Or, corectarea inculpatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite şi reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o necesitate şi că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea și executarea altor pedepse.

Tot în acest sens Colegiul penal notează că, pe durata perioadei de probațiune și situația în care aceasta o va pune pe inculpat, care va fi obligat permanent să-și adapteze comportamentul la obligațiile impuse de către instanță, reeducarea inculpatului va fi mai efectivă, iar scopul prevenției speciale și inclusiv al celei generale va fi atins în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei.

Astfel, în cazul în care inculpatul Șveț Oleg va săvârși în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o infracțiune din imprudență sau o infracțiune intenționată mai puțin gravă, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se va soluționa de către instanța de judecată.

În acest sens, Colegiul judiciar menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității şi cel al echității lor.

Prin urmare, instanța de recurs, ghidându-se de principiul echității pedepsei penale, conchide irațională executarea de către Șveț Oleg a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani stabilite prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025 şi în temeiul art. 90 Cod penal va dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 (un) an, în perioada respectivă ultimul urmând să dea dovadă de o responsabilitate civică şi socială la nivel maxim, iar prin comportament ireproșabil şi utilitate publică să demonstreze lipsa necesității de a pune în executare pedeapsa cu închisoarea.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea inculpatului Șveț Oleg privind stabilirea pedepsei sub formă de amendă, o prezența antecedentelor penale deși stinse pentru o faptă similară, caracterizează negativ personalitatea inculpatului și denotă că o pedeapsă mai blândă decât închisoarea, cu suspendarea executării condiționate a acesteia, nu își va dovedi utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni similare, or, în privința acestuia au fost deja aplicate pedepse mai blânde, scopul aplicării cărora însă nu s-a realizat.

La caz, instanța de recurs menționează că în speță, sunt respectate prevederile art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, privitor la neagravarea situației inculpatului, întrucât adoptarea unei soluții favorabile inculpatului, nu agravează sitauția acestuia. Or, potrivit practicii constante al Curții Supreme de Justiție, agravarea situației condamnării se referă la cazuri precum schimbarea soluției de la achitare la condamnare, încadrarea juridică a faptei la o infracțiune mai gravă, înlocuirea pedepsei pe una mai gravă, creșterea cuantumului pedepsei sau adăugarea pedepsei complementare, aplicarea unor măsuri de siguranță care nu au fost inițial dispuse, reținerea în recurs a stării de recidivă sau schimbarea încadrării dintr-o infracțiune continuată în concurs de

infracțiuni *(a se vedea în sensul dat pct. 34 din decizia CSJ emisă pe dosarul nr. 4-1re-62/2023).*

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal conchide că recursul inculpatului Șveț Oleg urmează a fi admis, cu casarea parțială a sentinței în cauză în latura pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în sensul descris supra, și cu menținerea fără modificări a celorlalte dispoziții ale sentinței.

În conformitate cu prevederile art. 449 alin.(1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul inculpatului Șveț Oleg declarat împotriva sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025, prin care Șveț Oleg a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, se admite, cu casarea parțială a respectivei sentințe în latura pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani stabilită lui Șveț Oleg prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025 se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 1 (un) an.

În temeiul lit. a) alin. (6) art. 90 Cod penal, inculpatul Șveț Oleg se obligă să nu-şi schimbe domiciliul fără acordul organului competent.

Măsura preventivă sub formă de arest preventiv aplicată inculpatului Șveț Oleg prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025 se anulează.

Șveț Oleg urmează a fi eliberat din instituția penitenciară la parvenirea extrasului prezentei deciziei, dacă în privința acestuia nu sunt emise alte hotărârii de condamnare, sau nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv.

În rest, dispozițiile sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 14 mai 2025 privind încasarea cheltuielilor judiciare, precum și soluționarea chestiunii privind corpurile delicte, se mențin fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: Judecător: Judecător: